

Είναι δύο δεκαετίες που οι σχέσεις μου με το κέντρο της Αθήνας έχουν ατονήσει. Και από αυτές τις αραιές παρουσίες μου, εκείνες που χαίρομαι είναι ακόμα λιγότερες.

Ως αιτίες ας αναφερθούν, οι σπανίως ευχάριστοι λόγοι που με φέρνουν κοντά του, οι αλλαγές που κόμισε στην πόλη και στους κατοίκους της ο χρόνος, μα και οι αντίστοιχες μεταβολές στις προσωπικές εκτιμήσεις μου.

Το πιο σοβαρό, ίσως, λάθος που κάνω σε αυτή την θεώρηση είναι που αντιμετωπίζω την πόλη ως μουσείο. Όχι σαν ένα ζωντανό κύτταρο, αλλά ως τράπεζα αναμνήσεων. Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ κάτι περισσότερο.

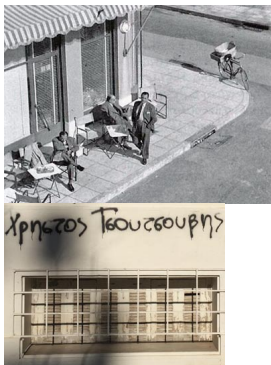
Έτσι λοιπόν, στην Κυψέλη και στη Φωκίωνος Νέγρη δεν έτυχε να βρεθώ μετά το 1980, πέντε χρόνια πριν πεζοδρομηθεί. Δεν έτυχε να έχω κλειστές σχέσεις ούτε με την περιοχή, ούτε με τις φυλές που τη ζούσαν που την χαίρονταν. Πλην όμως, η συμπάθεια μου σε έναν πρόσωπο, με είχε φέρει δυο - τρεις φορές εκεί, το 1979, στο πλαίσιο μιας ευρύτερης παρέας.

Έκτοτε δεν προέκυψε κάποια επαφή, ούτε με το πρόσωπο, που εξακολουθούσα να συμπαθώ μέχρι που εγκατέλειψε, πριν δέκα χρόνια, το μάταιο κόσμο μας, ούτε με εκείνη την παρέα, μήτε με την περιοχή. Εννοείται ότι κατείχα ελάχιστες πληροφορίες και καμιά εμπειρία από τις εποχές ακμής της συγκεκριμένης γειτονιάς, που όπως όλες οι εποχές ακμής προηγούνται και έπονται από περιόδους παρακμής.

Λόγοι επαγγελματικοί με έφεραν εκεί στο τέλος του φετινού καλοκαιριού. Είχα δύο συναντήσεις με ένα ζευγάρι εξαιρετων συνεργατών τις μέρες που δεν χρειαζόταν μάσκα για να βαδίσεις στους δρόμους του κόσμου. Οκτώ το πρωί μόνοι μας στο Select, μήνα Αύγουστο, παραγγέλλοντας ποτήρι μπίρα και δίνοντας τις απαραίτητες, μικροαστικού περιεχομένου, εξηγήσεις, γιατί αυτή η επιλογή τέτοια ώρα.

Στα μέσα του Φθινοπώρου, έπρεπε να ξαναπάω. Για δυσάρεστο λόγο. Χρειάστηκα μια βεβαίωση από την ευγενική και υπομονετική γυναίκα που προσπάθησε να κάνει τις τελευταίες επίγειες δέκα νύχτες της μητέρας μου λιγότερο οδυνηρές. Στον πρώτο όροφο μιας πολυκατοικίας, που κάποτε θα κατοικούσε η οικογένεια τμηματάρχη β' δημόσιου υπάλληλου και τώρα μίσθωνε μια νοσηλεύτρια από την Ανατολή, χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά από την απεραντοσύνη των σιτοβολώνων της πατρίδας της.

Στο τέλος του Δεκεμβρίου, πάλι για επαγγελματικούς λόγους είχα δύο τελευταίες συναντήσεις, εκεί. Στο όρθιο πια ή καλύτερα στο παγκάκι, αφού η πανδημία είχε κλείσει τα στασιδία της περιοχής, παρέλαβα ότι έπρεπε, πλήρως ότι είχε συμφωνηθεί. Κάπως έτσι, ένιωθα ότι οι παρουσίες μου στην Κυψέλη έκλειναν τον κύκλο τους, μετά από πέντε επισκέψεις σε τέσσερις μήνες. Κάτι σαν αυλαία.

Εξήντα πέντε χρόνια μετά το γύρισμα του «ούτε γάτα ούτε ζημιά» και τα πλάνα από την γωνία Φωκίωνος & Επτανήσου, όπου συχνά καθόταν ο δημιουργός του, κοιτούσα απέναντι. Κοιτούσα άλλη μια περίπτωση που, κατά πως φαίνεται, παραμένει ανοικτή για 34 χρόνια. Ανοικτή, στοιχειωμένη με μαύρα στοιχεία πάνω στο λευκό τοίχο με τις σκιές από την χειμωνιάτικη λιακάδα, σφηνωμένη ανάμεσα από τα ρολά και τις σιδεριές των παραθύρων.

Η Φωκίωνος Νέγηρ του 21ου αιώνα, η Φώκα Νέγκρα στην argot του 20ου, μοιάζει να απομακρύνεται ακόμα πιο πολύ από το όποιο είδωλο που είχα σχηματίσει. Όπως εξ άλλου όλη η πόλη, που γλιστρά σε μοτίβα που έχουν πάψει να ασκούν γοητεία.

Διότι δεν βιώνεις την έκτη δεκαετία της ύπαρξης, έτσι αβρόχοις ποσίν. Υπάρχουν απώλειες και θύματα. Αλλαγές και νοσταλγίες.